

Arrest

nr. 95 108 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. GARRÉ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 19 december 2011 een asielaanvraag in. Op 16 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit Batticaloa. U bent in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In de periode 2003-2005 woonde u in de hoofdstad Colombo, waar u studeerde en werkte. In oktober 2005 kreeg u de kans om bij een bank in Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) te gaan werken. Van 2005 tot 2010 was u daar werkzaam en woonachtig. In december 2010 keerde u terug naar Sri Lanka, waar u zich opnieuw in Batticaloa vestigde. Op 20 juni 2011 werd u op weg naar uw weiland in de buurt van een controlepost door drie Tamils van de paramilitaire Karuna-groepering tegengehouden. U werd meegenomen naar deze controlepost waar zich tevens 2 Singhalese politieagenten bevonden. Vervolgens kreeg u te horen dat u hen allen 5 miljoen Sri Lankaanse roepies moest, waarvan u er 2 miljoen nu en 3 miljoen later diende te betalen. U werd hie(r)bij met de dood bedreigd en kreeg daarnaast tevens van deze Singhalese agenten te horen dat u in het verleden voor het LTTE (Liberation Tigers of Talim Eelam, Tamiltijgers) had gewerkt. Indien u niet zou betalen, dreigden ze ermee u voor deze feiten op te sluiten in de gevangenis. Omdat u aanvankelijk weigerde te betalen, werd u geblinddoekt en vastgebonden waarna u door deze tamils naar een woning op een onbekende locatie werd gebracht. Onderweg daar naartoe werd u tevens geslagen. U werd er gedurende vijf dagen vastgehouden, tijdens dewelke u ernstig mishandeld werd. Ook daar werd u met de dood bedreigd. Uw belagers herhaalden hun eis tot het betalen van in totaal 5 miljoen roepies. Aangezien uw belagers wisten dat u in Abu Dhabi had gewerkt, verwachtten ze grote sommen geld van u. De banden van uw familie met een andere rivalariserende paramilitaire groepering, de Pillayan-groep, speelde in deze ook mee om u te viseren. U heeft namelijk een oom die voor deze groep werkt. De Karunagroep controleert uw regio en staat afkerig tegen voornoemde groep. Na vijf dagen in deze woning opgesloten te zijn, werd u vrijgelaten met de mededeling dat ze naar u thuis zouden komen om het geld op te halen. U gaf aan op hun eis te zullen ingaan. U kreeg van uw belagers 3 dagen de tijd om het geld te regelen. Indien niet aan hun eis zou voldoen, dreigden ze ermee u en naast familieleden van u om het leven te brengen. Tot uw vrijlating was uw familie niet op de hoogte van deze ontvoering. Zij dachten dat u de ganse tijd op uw weiland verbleef. Ze raadden u aan het geld te betalen en/of het land met spoed te verlaten. U stond evenwel afkerig tegen het idee te moeten betalen. Het idee om naar het buitenland te vertrekken, was u meer genegen. Op 28 juni 2011 kwamen drie Singhalese politieagenten en twee leden van Karunagroep 's avonds laat naar uw woning. Enkel uw ouders waren toen aanwezig in uw woning. Ze waren gekomen om het geld op te halen. Toen ze zagen dat u er niet was, lieten ze verstaan dat ze u kwamen arresteren omdat u volgens hen a(c)tief was voor het LTTE. U zou volgens hen ondermeer wapens voor het LTTE verborgen hebben gehouden. Het ging hier om valse beschuldigingen. Sindsdien wordt u gezocht door de Srilankaanse autoriteiten voor vermeende activiteiten voor het LTTE. U dook na deze gebeurtenis onder en begon hierna uw reis naar het buitenland te organiseren. Ondertussen ging u wel nog op 30 juni 2012 naar de politie in Batticaloa om klacht in te dienen tegen deze corrupte politieagenten en leden van de Karunagroep die u ontvoerd hadden en afpersten. U wou dit aanklagen. Aan een aanwezige politieagent deed u uw ganse verhaal dat werd genoteerd. Hij deelde mee dat de politie actie tegen uw belagers zou ondernemen. Op 22 augustus 2011 verliet u Batticaloa en reisde u met een reisagent naar Colombo. Op 26 augustus 2011 verliet u Sri Lanka en reisde u met het vliegtuig naar Abu Dhabi. U maakte hierbij gebruik van een vals Srilankaans paspoort op naam van Mohamed Nausath Navas dit omdat u door de Sri Lankaanse politie gezocht werd. Op 14 oktober 2011 verliet u Abu Dhabi en reisde u in het bezit van uw eigen paspoort met het vliegtuig naar een voor u onbekend land. Vervolgens reisde u van daaruit per auto over de weg verder naar België. De volgende dag, op 15 oktober 2011, kwam u in België aan. Op 19 december 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Sri Lankaanse identiteitskaart; uw geboorteakte en een vertaling naar het Engels van dit document; een uittreksel uit het informatieboek van de politie van Batticaloa d.d. 30 juni 2011 en een vertaling naar het Engels van dit document; een attest van het Sri Lankaanse Rode Kruis in Colombo d.d. 3 januari 2012; eigendomsaktes van grond en woning; meerdere schoolattesten; documenten en foto's die verband houden met de bouw van een woning; een registratiebewijs van uw tractor; een bewijs dat u in Sri Lanka 2 miljoen roepies op uw rekening had staan; een kopie van de identiteitskaart van uw vader; een bewijs dat uw vader werkzaam is als schoolhoofd; kopies van enkele bladzijden uit uw Sri Lankaans paspoort; een 'certificate on residence and character' uitgereikt door de Grama Niladhari; een instapkaart op uw naam voor een vlucht op 15 oktober van Amsterdam Schiphol naar Parijs luchthaven Charles de Gaulle; een bewijs van uw vlucht op 14 oktober van Abdu Dhabi naar Amsterdam en van uw vlucht op 15 oktober van Amsterdam naar

Parijs; meerdere documenten die uw professionele activiteit(en) in het verleden in Colombo (Sri Lanka) en de Verenigde Arabische Emiraten ondersteunen en verschillende sportattesten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ernstige tegenstrijdigheden, onlogischheden en andere tekortkomingen die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal én uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Zo maakte u allereerst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van het feit dat u sinds 28 juni 2012 gezocht wordt door de Srilankaanse politiediensten voor vermeende activiteiten voor het LTTE, die u wel op de zetel van het Commissariaat-generaal ter sprake bracht. U liet hierbij tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitschijnen dat u hiervoor officieel in beschuldiging werd gesteld. U sluit namelijk niet uit dat de politie een proces tegen u aangespannen heeft en gaat er tevens van uit dat er mogelijks een opsluitingsbevel of 'detention order' en arrestatiebevel tegen u werden uitgevaardigd (CGVS, p. 5 en 13). U voegde er tevens aan toe dat het feit dat u door uw autoriteiten gezocht werd, u ertoe noodzaakt met een vals paspoort het land te land te verlaten (CGVS, p. 4). Niet alleen repte u hierover met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken, op de vragen of er ooit tegen u een proces werd gestart en of u nog andere problemen kende met uw autoriteiten, antwoordde u toen tevens categoriek neen (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.2. en 3.8.). Geconfronteerd daarom tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met het feit dat u deze problemen niet vermeldde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u deze feiten toen inderdaad niet te hebben vermeld omdat het hier om een valse beschuldiging gaat. U heeft namelijk niets te maken met het LTTE (CGVS, p. 11). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend voor uw nalaten dit cruciaal element in uw asielaanvraag niet eerder ter sprake te brengen. Of deze feiten al dan niet waar zijn doet immers geen afbreuk aan het feit dat u door uw autoriteiten geïdendeerd werd. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook geen enkel overtuigend stuk, zoals een 'detention order' of een arrestatiebevel neerlegde dat uw bewering dat u voor dergelijke feiten gezocht wordt door de Srilankaanse autoriteiten kan staven. Dat bovendien ook nooit een dergelijk document aan u of uw familieliden zou zijn overhandigd, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS, p. 5 en p. 13 en 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het merendeel van de personen die na de oorlog werden opgepakt voor lidmaatschap van en/of activiteiten voor het LTTE werden vastgehouden op basis van de 'Prevention of Terrorism Act' (PTA) en door middel van een 'detention order' uitgevaardigd door de minister van defensie. Het feit dat u tevens heeft nagelaten nog tijdens uw verblijf in Sri Lanka deze (deze) door u ingeroepen precare situatie bij derde(n) aan te kaarten, zoals mensenrechtenorganisatie, een advocaat of de pers, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen (CGVS, p. 12 en 13). Deze wordt nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van het feit of de politie na uw vertrek uit Sri Lanka nog bij u thuis langskwam op zoek naar u. U gaf te kennen hierover op geen enkel moment tijdens uw contacten met uw naaste familie in Sri Lanka na uw vertrek uit Sri Lanka gesproken te hebben (CGVS, p. 11). Dit gebrek aan interesse voor de door u aangehaalde problemen ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Ook over uw problemen met de politie na uw ontvoering strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat dat de politie op 15 juli 2011 naar uw woning kwam op zoek naar u. U was toen niet thuis en dook, nadat u dit nieuws vernam, onder (CGVS, p. 5). Later tijdens uw gehoor bracht u deze gebeurtenis niet meer te spraken. Ook niet wanneer naar gebeurtenissen op deze datum gevraagd werd (CGVS, p. 10). Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd, ontkende u uw voorgaande verklaringen (CGVS,

p. 11). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. Ook over het bezoek van de politie op 28 juni 2011 aan uw woning strookten uw opeenvolgende verklaringen overigens niet. Zo verklaarden u aanvankelijk dat die dag een groep Karuna-leden samen met politieagenten zonder uniform naar uw woning kwamen (CGVS, p. 5). Later tijdens uw gehoor verklaarde u evenwel dat deze agenten in uniform waren (CGVS, p. 9).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door enkele zeer onlogische elementen in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat uw ontvoerders nalieten tijdens uw ontvoering uw naaste familieleden te contacteren om hen onder druk te zetten het geëiste bedrag te betalen (CGVS, p. 8). Daarnaast gaf u te kennen sinds 28 juni 2011 door de Sri Lankaanse autoriteiten gezocht te worden voor vermeenden LTTE-activiteiten. U voegde er nog aan toe dat sindsdien uw naam geseind stond bij elke politiekantoor in het land. Vervolgens haalde u aan op 30 juni 2011, of twee dagen later, bij het hoofdkantoor van de politie van Batticaloa persoonlijk een klacht te hebben ingediend tegen de politieagenten en leden van Karuna die u persoonlijk belaagden. U wou toen dit onrecht aanklagen (CGVS, p. 4 ev.). Gezien de ernst van de feiten die u eerder op 28 juni ten laste werden gelegd, alsook het feit dat u als verdachte geseind stond en de vaststelling, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Sri Lankaanse autoriteiten krachtdadig optreden tegen vermeende aanhangers van het LTTE, kan aan dit bezoek van u aan de politie op zich reeds geen geloof gehecht worden. Dat u in deze omstandigheden zelf contact opneemt met de politie overtuigt niet. Dat u bovendien op 30 juni 2011 niet gearresteerd werd door de politie van Batticaloa is tevens verwonderlijk te noemen. Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw motivatie om deze klacht in te dienen bij de politie. Zo gaf u enerzijds te kennen van deze feiten aangifte te hebben gedaan omdat u het onrecht dat u was aangedaan wou bestrijden en hierbij hoopte een politieagent aan te treffen die geen aanhanger is van Karuna (CGVS, p. 12). Anderzijds gaf u te kennen dat er in uw regio een sterke band is tussen de politie en de Karuna-groep en dat deze laatste uw regio controleert, aslook(alsook) dat u door uw belagers, leden van Karuna en de politie, met de dood werd bedreigd. Opmerkelijk is trouwens ook dat u direct na uw vrijlating naliel de politie op de hoogte te brengen van uw ontvoering (CGVS, p. 18). Aan het door u in dit verband neergelegde politiedocument d.d. 30 juni 2011 kan overigens ook geen enkele bewijswaarde toegekend worden. Vooreerst is de inhoud van dit document niet volledig in overeenstemming te brengen met uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo maakt dit document nergens melding van het feit dat Sri Lankaanse politieagenten en leden van de Karuna-groep betrokken zouden zijn bij uw ontvoering en afpersing zoals u wel aanhaalde op het Commissariaat-generaal. Dit is des te opmerkelijker aangezien u stelde net aangifte te hebben gedaan omdat u het handelen van deze corrupte politieagenten en leden van de Karuna-groep wou aanklaarten. Bovendien gaf u te kennen tegen de agent die uw klacht behandelde verteld te hebben dat u klacht neerlegde omwille van doodsb bedreigingen aan uw adres door leden van Karuna en door politieagenten (CGVS, p. 13). Hij noteerde, zo vervulde u, uw klacht en gaf aan actie te zullen onder(n)emen (CGVS, p. 13). Nergens gaf u te kennen dat deze agent in kwestie niet correct handelde en naliel de volledige feiten te vermelden in zijn schrijven. De waarde van dit door u neergelegde politiedocument wordt tot slot nog verder ondermijnd door het besef dat volgens op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie valse en vervalste juridische documenten in Sri Lanka gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen in Sri Lanka na uw terugkeer uit Abu Dhabi in december 2010.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) die zich in de vluchtelingenkampen bevonden te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Van de ongeveer 11.600 personen verdacht van banden met het LTTE die na de oorlog zouden zijn opgesloten in 9 'rehabilitatie'- of detentiecentra (Protective Accommodation and Rehabilitation Centres, PARC), verbleven op 30 september 2011 nog ongeveer 1.000 personen in dergelijke centra. Het UNHCR in zijn Eligibility

Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 5 juli 2010 benadrukt in het licht van de gewijzigde situatie dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden is niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, terwijl dit nog wel het geval was volgens de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, zoals u in uw geval tracht aan tonen, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, geografische herkomst en etnische afkomst; uw terugkeer eind 2010 naar Sri Lanka; de identiteit en de beroepsactiviteit van uw vader; uw financiële situatie; uw opleidingsniveau en beroepsactiviteiten in Sri Lanka en de Verenigde Arabische Emiraten en uw reisweg van Abu Dabi naar België, zoals blijkt uit een deel van de door u neergelegde documenten, staan hier vooreerst niet ter discussie. Deze hebben evenwel geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Het door u neergelegde attest van het Sri Lankaanse Rode Kruis kan evenmin als bewijs van uw beweerdde problemen weerhouden worden. Vooreerst dient hieraangaand te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien werd dit document pas opgemaakt na uw asielaanvraag in België en vertoont het aldus een gesolliciteerd karakter, wat het bewijsvoerend karakter ervan evenmin ten goede komt. Ook de vaststelling dat u voor de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Sri Lanka zelf nooit persoonlijk in contact hebt gestaan met een medewerker van het Rode Kruis in Sri Lanka, ondermijnt tevens de bewijswaarde van dit door u neergelegde document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Verzoeker vermeldt diverse bepalingen uit het EVRM. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker merkt voorafgaandelijk op dat de ondervrager van het CGVS tijdens het interview d.d. 28 juni 2012 regelmatig suggestieve vragen stelde. De ondervrager gaf door zijn vragen en reacties tijdens het interview de indruk dat hij vooringenomen was en zijn visie over de situatie van verzoeker reeds gevormd had voordat verzoeker zijn antwoord op de vraag afdoende had kunnen formuleren. Zo gaf de ondervrager aan *“het vreemd te vinden dat verzoeker pas vijf dagen na diens ontvoering en niet eerder klacht indiende bij de politie”*. Vóór 30 juni 2011 aangifte doen bij de politie was voor verzoeker evenwel onmogelijk, gelet op de fysieke en mentale staat waarin hij na de ontvoering door mishandeling verkeerde. Daarnaast liet de ondervrager duidelijk blijken dat hij de ontvoering van verzoeker door twee Singhalese politieagenten en drie Karuna-militanten niet geloofwaardig vond. Je gaat immers toch geen klacht neerleggen op het politiekantoor als je net door twee politieagenten bent ontvoerd en mishandeld, zo meende de ondervrager. Zoals de raadsman van verzoeker ook aangaf op het einde van het interview, zijn dit ongefundeerde gevolgtrekkingen. Men kan toch verwachten dat corrupte agenten die hun macht misbruiken bestraft zullen worden na intern onderzoek? Het is niet bij voorbaat naïef of onrealistisch om op gerechtigheid te hopen.

De commissaris-generaal dient, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen, en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor, hetgeen overigens een uitdrukkelijke toepassing vindt in artikel 17, §2 van het KB 11 juli 2003, krachtens hetwelk de dossierbehandelaar de asielzoeker confronteert met desgevallend tegenstrijdige verklaringen.

In casu blijkt uit het CGVS-gehoorverslag dat verzoeker -weliswaar vrij direct- werd aangesproken over opvallende incoherenties, lacunes en onaannemelijkheden inzake zijn verklaringen op de DVZ en tijdens het CGVS-verhoor. Echter kan niet worden betwist dat de dossierbehandelaar zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoeker in deze meteen te confronteren en hem aldus de mogelijkheid te bieden zijn verklaringen hieromtrent aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Geenszins kan dit worden geïnterpreteerd als vooringenomenheid.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker wijzigt voortdurend zijn verklaringen en vult deze *post factum* aan met ernstige gebeurtenissen, waaronder een arrestatie en detentie, een borgstelling en een aanhoudingsbevel, die hij voordien echter nooit vermeld heeft. Verzoeker meldde op de DVZ niet dat hij door de politie gezocht werd op basis van de valse beschuldiging voor de LTTE gewerkt te hebben, integendeel, hij verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Sri Lankaanse autoriteiten. Op het CGVS verklaart hij *ex nihilo* beschuldigd te zijn tijdens het bezoek van 28 juni 2011 en sindsdien gezocht te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten. In onderhavig verzoekschrift verklaart verzoeker daarenboven, opnieuw *ex nihilo*, dat hij op 28 juli 2011 gearresteerd werd, naar het *Batticaloa CID camp* werd gebracht en pas na verscheidene verzoeken tot vrijlating op borg en het betalen van een borgsom, op 15 september 2011 vrijgelaten werd. Derhalve kan geen enkel geloof worden gehecht aan deze voorgehouden gebeurtenissen, daar hij deze arrestatie en vasthouding pas in zijn verzoekschrift kenbaar maakt en hier voordien met geen woord over gerept heeft. Integendeel, verzoeker verklaarde initieel nooit gearresteerd of gedetineerd te zijn geweest (vragenlijst vraag 3.1) en evenmin problemen gehad te hebben met de Sri Lankaanse autoriteiten (verklaring vraag 8 a). Ook op het CGVS stelde hij sinds 28 juni gezocht te worden, maar nog stiekem naar huis te gaan en sinds 15 juli ondergedoken te leven, waarbij hij initieel verklaarde dat dit kwam door een politiebezoek (gehoor p. 5, p. 11), maar dit later eveneens ontkende (gehoor p. 9, p. 10-11), stelde verzoeker verder dat hij de 26ste augustus 's nachts vanuit Colombo het vliegtuig heeft genomen (gehoor p. 16) en repte hij met geen woord over de beweerde arrestatie, detentie en vrijlating op borg en stelde eveneens niet te weten of er een proces werd aangespannen (gehoor p. 14), terwijl uit de documenten een detentie van verzoeker van 2 à 2 ½ maand blijkt (van 8 dan wel 28 juli 2011 tot en met 15 september 2011). Aldus komt verzoekers asielrelaas volkomen verzonnen en leugenachtig voor, te meer verzoeker documenten voorlegt die zijn voorgaande verklaringen manifest ontkennen, zoals verder eveneens blijkt.

3.2.2. Aangaande verzoekers afpersing, stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven lacunes, tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, zowel inzake verzoekers verklaringen als inzake de door hem voorgelegde documenten, de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker deel zou uitmaken van een specifieke sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie, zijnde de welgestelde landbouwers, gezien het loutere feit te behoren tot een sociale groep (namelijk de landbouwers) niet voldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d) vreemdelingenwet en verzoeker niet aantoont dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat zijn groep als afwijkend wordt beschouwd.

3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.3.1. De Raad stelt vast dat de in het verzoekschrift vermelde arrestatiedatum van 28 juli 2011 niet strookt met de bijgevoegde documenten, waaruit blijkt dat verzoeker op 8 juli 2011 gearresteerd werd en voorgeleid werd op 11 augustus 2011 en waaruit tevens blijkt dat verzoeker hierbij aanwezig was en zijn eerste verzoek tot vrijlating op borgtocht geweigerd werd, maar waarbij deze documenten eveneens onderling tegenstrijdig zijn met een tweede verzoek tot vrijlating op borgtocht van 15 september 2011, dat opnieuw 28 juli 2011 als datum van aanhouding vermeldt. Overigens wordt het eerste arrestatieverslag, gedateerd op 28 juli 2011, ondertekend met 'Signature', 'Officer in Charge' zonder dat de naam en specifieke functie van de ondertekenaar worden vermeld, wat bijzonder ernstige vormelijke gebreken zijn. In deze verwijst de Raad naar de in het administratief dossier opgenomen informatie waaruit blijkt dat valse en vervalste juridische documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Sri Lanka.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, *quod non in casu*. Derhalve kan aan deze documenten geen enkel geloof worden gehecht.

3.3.2. Betreffende het *Diagnosis Ticket*, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker zijn verwondingen opliep. In dit geval kan daarenboven enkel worden vastgesteld dat verzoeker is opgenomen voor een "internal injury" zonder dat enige uitspraak wordt gedaan over de omstandigheden waarin deze zou zijn opgelopen. Derhalve vermag dit stuk niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas om te buigen. Verzoekers identiteitsdocumenten adstrueren zijn identiteit. De stukken betreffende verzoekers beschikbare saldo, de meldingen van verzoekers verdwijning bij de politie, het Rode Kruis en Unicef, de diverse documenten inzake zijn beweerde aanhouding, verzoeken tot borgtocht en verklaring van zijn advocaat, de DHL enveloppe en het registratiecertificaat van verzoekers tractor, vermogen niet bovenstaande motieven en conclusie te wijzigen. Inzake de door verzoeker neergelegde klacht bij het politiekantoor, verwijst de Raad naar de motieven en conclusies in de bestreden beslissing, die hij bijtreedt. Overigens klemmen de meldingen van verzoekers verdwijning bij de politie, het Rode Kruis en Unicef met verzoekers eigen verklaring dat zijn familie zich niet van de ontvoering bewust was, "*neen, pas wanneer ik terugkwam vertelde ik hen wat ik meemaakte*" (...) "*Ze [verzoekers ouders] stonden verbaasd en geschrokken; dachten echt dat ik op het weiland zat*" (gehoor p. 8).

3.3.3. In zoverre verzoeker nog bepaalde internetartikelen aanhaalt en toevoegt, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker geenszins

aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen had met de Sri Lankaanse overheid omwille van zijn onterechte vermeende betrokkenheid bij de LTTE noch omwille van een voorgehouden afpersing. Bijgevolg beantwoordt verzoeker niet aan het risicoprofiel waarvan sprake in de "*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka*" (d.d. 5 juli 2010). Deze richtlijnen stellen immers dat de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling uit Sri Lanka individueel moet worden beoordeeld en dat een afkomst als Tamil uit het noorden of oosten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK